

Geografia regionu

Autor: Aleksandra Krawczyk-Wieczorek

{smoothgallery album=401}Lubelszczyzna wschodnia obejmuje tereny między Wieprzem a Bugiem. Obszar ten leży na pograniczu różnych regionów geograficznych, m.in. Wyżyny Wołyńskiej i Wyżyny Lubelskiej.

Rzeźba terenu między Wieprzem a Bugiem jest urozmaicona, tereny wyżynne są poprzecinane licznymi wąwozami i kotlinami. Największym skupiskiem leśnym jest tu Puszcza Solska, ciągnąca się 120-kilometrowym pasem od południowych krańców Roztocza po dolinę Sanu. W jej centrum przetrwały w pierwotnym stanie duże połacie trudno dostępnych bagien i torfowisk [Nowak, Nowak 1996].

Pierwsza z opisywanych wsi, Moniatycze, znajduje się w Kotlinie Hrubieszowskiej, która jest częścią Wyżyny Wołyńskiej. Kotlinę przecinają rzeki Bug oraz Huczwa (dopływ Bugu). Warunki rozwoju osadnictwa w Kotlinie Hrubieszowskiej były zawsze bardzo korzystne, gdyż liczne gleby typu czarnoziemów lub brunatnoziemów czyniły ten teren bardzo atrakcyjnym dla rolników w różnych epokach historycznych, zaś występowanie łąk i niekiedy obszarów podmokłych pozwalało także na hodowlę zwierząt domowych [Jawor 2006]. Hutków położony jest na Roztoczu Środkowym, niedaleko północno-wschodniej granicy Krasnobrodzkiego Parku Krajobrazowego. Obszar ten cechuje urozmaicona rzeźba terenu, gdyż wzgórza Roztocza poprzecinane są malowniczymi wąwozami oraz dolinami rzek i strumieni. Cechuje te tereny słabe uprzemysłowienie i niski stopień urbanizacji.

Fotografie: H. Karaś i ks. A. Dworzycki